

Rajgráf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

MIÉRT (VOLT) JÓ A POLIBA JÁRNI?

Nem szokás dicséremi mifelénk. Ez komoly hiba, de nekem nem erről kell most írnom, hanem arról, hogy minden eddigi állításommal ellentétben azért érdemes volt idejaimi. Csak így messziről lehet okos az ember. "keresem a szót, keresem a hangot", de nem találom a megfelelőt, csak közhelyek jutnak eszembe: tanár-diák viszony, liberalizmus, vizsgák stb. Pedig ez az iskola nem éppen a közhelyszerűségéről híres, itt a máshol átlagos dolgok a szokatlanok.

Más (volt) ez az iskola. És éppen ezért (volt) jó. Kivülről ez a másság leginkább a szervezeti felépítésében és a szabályrendszerében nyilvánul meg. Ezek általában beülről is érezhetőbben eredményesebbek voltak a szokásosnál, de a mindennapok közérzetét legkevésbé ezek határozták meg.

Itt mindig történt valami, ami pezsgést vitt az életbe. Mindig volt valami, amiért lehetett lelkesedni, harcolni. Hihetetlen ingergazdagságban volt részünk. Azt mondják, messziről megismerni a polist a viselkedéséről, mert sokkal felszabdultabb, vállalkozó szelleműbb, mint hasonló koru társai. Azt is mondják, hogy fogékonyak vagyunk az újszerű megoldások iránt, és hogy rugalmasabbak vagyunk. Mi ez, ha nem eredmény?

Az, hogy igazán mire jó egy Közgazdasági Politechnikumban szerzett érettségi, még nehéz lenne megmondani, de az itt szerzett tudásunkkal felvehetjük a versenyt az "Élettel". Az más kérdés, hogy az Élet játékszabályai legkevésbé a mi játékszabályainkhoz hasonlítanak.

A politechnikumban nem ezért vagy azért volt jó, hanem úgy komplexen, amblokk, az egész négy év miatt, minden rosszal együtt.

Jó volt a problémái miatt, mert ezeket közösen próbáltuk megoldani, és nem a szőnyeg alá sóprés kényelmes módját választották a tanárok a dolgok "rendezésére". Ahogy a munka, úgy ez is nemisít, hiszen ezek a problémák, nehézségek, félreértések rázták igazán össze az iskolát. Ugye, hogy minden rosszban van valami jó?

Nekünk, elsőszülötteknek különösen sok kényelmetlenséget jelentett ez az iskola-

kíséret. Amígy utólag - a sok szívás ellenére is - érdemes volt, mert éreztettük, hogy mi is tevékenyen részt veszünk valami nagyszerű létrehozásában...

Jó volt ez a négy év, mert rengeteg közös élményben volt részünk, kicsit szebben ébredhettünk a felnőttkorra. Hagytak minket olyanak, amilyenek voltunk, nem próbáltak meg beszonítani a könnyen kezelhető egyenkockafejűek népes taborába. Ez az önmegtartóztatás is nagy eredmény. Ha másért nem, azért is jó volt ez a négy év, mert sorozatosan dönthettünk, sőt döntésekényszerünk volt, és ezeket a döntéseinket többnyire tiszteletben tartották a tanáraink is. Ez nagy szó és nagy felelősség mindkét fél részéről. Jó volt ez a négy év, mert itt a tanár is diák volt egy kicsit, és a diák is tanára lehetett a tanáranak. Mert itt nemcsak mi tanultunk valami alapvetőt, hanem a tanáraink is tanultak tőlünk, rajtunk. Szerintem ez kölcsönösen jó érzés.

Ha már így szóba került ez a szerepcserre, akkor megis külön ki kell emelnem a már említett közhelyszerűen jó tanár-diák viszonyt. Kéves olyan iskola van, ahol ilyen jól viselik a tanárok a - néha szemtelen - kritikát.

Es végül, de nem utolsósorban az elmúlt évek közel sem lettek volna olyan jók, ha nem jön össze egy olyan tanár kar, mint ami összejött...

Ezekért és még megszámlálhatatlan sok mindenért köszönet jár nekik. Megérdemlik. Olyan ritkán köszön meg valamit az ember a tanárainak, pedig rengeteg dolgot kap tőlük...

Most felmerülhet a kérdés az olvasóban: ennyi mellébeszélés után miért is jó iskola a Politechnikum? Igazából nem tudom. Csak jó, és kész. Azt hiszem, erről beszélni, írni marha nehéz, érezni viszont sokkal egyszerűbb, ilyenkor szokas maradandó, végrendeletszerű magvas gondolatokat hagyni az utókorra. Részemről az üzenet annyi, hogy a világot az elégedetlenség mozgatja, úgyhogy csak így tovább!

NagyA - expolis

TOPLISTA

(1995-96 tanév I. negyedév)

1.	Bonta Zsuzsanna	HO	5.00
	Szikszai Bertalan	KÁBé	5.00
2.	Szabó Rita	MÁS	4.88
	Szenkovits Lili	elsőÁ	4.88
3.	Glazov Viktória	KorCs	4.86
	Dániel Krisztina	KÁBé	4.86
	Herczeg András	KÁBé	4.86
	Szabó Angéla	KÁBé	4.86
	Herczog Anita	KÁOsz	4.86
4.	Lukács Marianna	elsőÁ	4.75
	Tóth Katalin	MÁS	4.75
5.	Balogh Imre	iGRic	4.71
	Hutás Eszter	iGRic	4.71
	Wilheim Dániel	SzaDi	4.71
6.	Burda Lilla	MÁS	4.63
	Vargha Dávid	MÁS	4.63
7.	Babodi Szilvia	iGRic	4.57
	Danis Renáta	iGRic	4.57

Más szemmel nézve...

Vizsgaszünet van. Unatkozom itthon... Pedig örülnöm kellene, hogy nem kell suliba mennem, nem kell tanulni, és nem kell látnom az utálatos tanárokat - ez lett volna általában vagy bármely más középiskolában. De én a Politechnikumba járok, és erre büszke vagyok. És remélem, a többi iskolapolgártársam is büszke rá...

Előfordulhat, hogy túl elfogult vagyok a sulival szemben! Rem?!?

Ázért elég elszomorító, hogy mások alig ismerik az iskolánkat. Kérdezik, hova járok, mondom, bólogatnak, de látom rajtuk, hogy semmit nem mond nekik a Politechnikum. SŐ! Múltkor, amikor még az aláírásokért járkáltunk a Gólyabál előtt, az egyik színházban (ami ráadásul kapcsolatban volt a Polival) egy ember azt mondta: ilyen iskola nem is létezik. Hm. Elég dühös lettem, és nagyon rossz érzés volt hallani...

Na, mindegy! Illetve egyáltalán nem mindegy! Szóval bosszantó, hogy egy egyre fejlődő országban ennyire maradiak az emberek.

Bulyáki Anna - MÁS

Gratulálunk! Congratulations!

Wir gratulieren! Поздравляем!

Az iskola eredeti céljaihoz tartozott az, hogy tegyen le minden diák (legalább) egy középfokú nyelvvizsgát a negyedik tanév végéig. Könnyű mondani, nehéz megcsinálni. Mert a tanulás nem mindig úgy megy, ahogy azt az oktatók elképzelik, meg mert a Rigó utca olykor meglepetéseket okoz. Így eddig a terv nem valósult meg teljes mértékben, pontosabban csak néhány esetben sikerült. A nyelvi munkacsoport mindent szeretne megtenni, hogy a kitűzött célt minél több diák elérje. Sok mindent kitaláltunk ennek érdekében: több csoportbontást, nyelvi táborokat, anyanyelvű tanárok foglalkoztatását és új, jobb módszerek alkalmazását. Szeretnénk gratulálni azoknak, akik már letették a nyelvvizsgát. Akkor is, ha a tudásuk nagy részét nemcsak itt szerezték, hanem más iskolákban vagy más országokban is. Bátorítani szeretnénk azokat, akik a vizsga egy részét letették, és majd újra próbálják a másikat, illetve akik úgy érzik, hogy közel állnak a célhoz. Bízunk abban, hogy a következő Poligráfokban hosszabb lesz ez a lista, de eddig ennyi:

Dániel Kriszta középfokú angol

Lakos Dániel felsőfokú angol

Köles Áron középfokú angol

Patkó György középfokú angol

Selmeczy Iván felsőfokú német

Tóth Boglárka középfokú német

Zsebesi Ákos középfokú angol,

német, orosz

Gratulálunk! Congratulations!

Wir gratulieren! Поздравляем!

Semmi sem büzlik Dániában!

Október 27-től november 11-ig Dániában múltam az időmet. Sokan kérdezték meg, hogy hogyan, milyen módon tettem szert ekkora szerencsére, hiszen teljesen ingyen utazhatok abba az országban, ahol semmit sem adnak ingyen. (Vagy mégis? Erről majd később!)

Valaki nem tudott elmenni, nekem meg szerencsém volt. Sajnálhatja.

A Dán Külügyminisztérium Demokrácia Alapítványa által szervezett "Ismerd meg Dániát" programsorozaton vettem részt. A dánoknak annyira rosszul megy, hogy már csak azzal foglalkoznak, hogy külföldieket látnak vendégül, megmutatják Dániát, elmondanak rengeteg információt az országról, stb.

A mi csoportunkat egy bjerringbroi népfőiskolán szállásolták el. Itt voltak az "oktatások", innen indulunk az "ország-megismerő" portyákra. Megnézhettük a dán "Rivierát", a dűnéket, a fjordokat, a csodás kis városkákat és sóvároghattunk az üzletekben, mert szinte semmit sem tudunk vásárolni, olyan drága volt minden.

A banklátogatások alkalmával megismertettek minket a dán hitelrendszerrel, az adófizetés szabályaival. Itt mondom el, hogy egy átlag dán emberke a fizetésének 68 %-át "leadózza", ám mégsem morog, hogy hova kell ez a sok korona, hiszen az állam szociális hálója mérhetetlenül erős, a támogatási rendszer példaértékű.

Természetesen a dán oktatással is megismerkedhettünk. Mondanom sem kell, teljesen ingyencs ez is. A dán diákok többféle iskolába járhatnak, a legfontosabb az, hogy csak az iskoláztatás kötelező számukra, az iskolaválasztás teljesen szabad. Ezt úgy kell érteni, hogy ha legalább húsz szülő úgy gondolja, hogy az ő gyermeküknek nem megfelelő az iskolakínálat, akkor úgy-

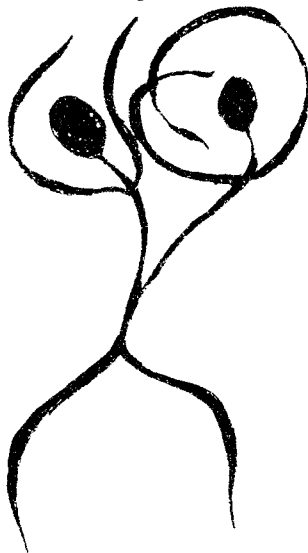
mond' alapítanak egy iskolát. Az államnak kutya kötelessége azt megszervezni, a kiadások 70 %-t fizetni, és természetesen elfogadtatni az ott szerzett bizonyítványt. Van is rengeteg féle állami és magániskola!

Az értékelésrendszer is más, mint amit mi megszokhattunk. Az első 7 évben nincs dolgozat, felelés, osztályzás, év végi jegy. Csúpan értesítést küldenek a szülőnek az előrehaladásról. A hetedik év végén aztán jön egy nagy záróvizsga, ami eldönti, hogy tovább tanulhat-e a birkó magasabb iskolákban, vagy még két évig "szintrehozó" suliba kell járnia.

A középiskolai rendszer hasonlít a Magyarországon megszokottra. Pontosabban a Politechnikához. (Bővebben nem is írnék róla.) Egyetem. Természetesen bárki járhat egyetemre, aki eléri azt a szintet, amit az adott egyetem megkíván.

Az egyetemek mellett léteznek úgynevezett "népfőiskolák", ahova szintén minden állampolgár jelentkezhet. (Ezeknek a népfőiskoláknak nincs magyar megfelelőjük.) Elmondásuk szerint nem azért vannak első-sorban, hogy egy újabb diploma szerezzenek az arra vágyók, hanem hogy vidámak legyenek, szeressenek együtt lenni, megtanulják jól érezni magukat. Így tényleg nem a papír számít, hanem az, hogy együtt laknak, együtt esznek, együtt tanulnak, együtt szórakoznak, együtt csinálnak mindent, mindent. A tanárok is bentlakók, ők is részt vesznek mindenben. Minden olyan jó értelemben véve "családias". A dánok ezt a fajta iskolát szeretik a legjobban. Nincs megkötés, hogy hány ilyen iskolában járhatnak, és ezzel élnek is rendszeren!

Figyelembe véve mindent, szuper ország Dánia! Azért jó volt hazajönni! Mint tudjuk: "mindenholt..."

SZIRMAI MÁRTON VERSEI

ISKOLAPÉLDA

Történt egy s más az iskolában.
Míg '90 tájékán, kiskorában
egy vágy volt az íróasztalon,
ma már csak szemléljük hasztalan
hogyan szürkül,
hogyan olvad egybe a többivel,
ahogy a kispályás-foci a rögbivel.

Iskolánk most már csak
kíséret kísértet,
mely szellem más helyen
sikerrel kísértett.
Csüggedni azonban nincs okunk,
ahogy tette azt tavaly oly sokunk.

Működik ez is itt, csak nem úgy,
hogyan tervezték.
Cserébe az alagsort lent
végig tervezték.
Dühöngőnk társalgó, a WC toalett,
a Művház is rég oda lett.
S ha egy komisz kamasz
pimasz panasszal állna elő,
más helyen arra egy évadnyi
pikkelést várna el ő.

Órákon ha álom fog el, alhatunk,
a tanároktól akár meg is halhatunk,
nem szólnak ránk, csak néha néha,
így öt éve már a csend se néma.

A dühöngő ürül csak, egyre jobban,
néha egy vécépapír lángalobban,
gólyabál, TMT, cigizők, táborok,
vizsgákból lett dogák, Pertl, s Horn
Gáborok.

Kis idő s átváltozunk hagyományossá,
s csak néhány jó gondolat lesz
hagyományokká.
Olvadunk csak egybe a többivel egybe,
mint focival a rögbi és a többi...

MIKOR KONJUGÁLTVAL SZORZOK

Mikor konjugáltval szorzok,
s ezzel komoly időt szerzek,
elmerengek,
hogyan a borzok neve
miért nem lehet
mondjuk berzek;
Mindhiába.
Hisz a világ olyan,
mint a nevező:
számláló nélkül nincsen,
ahogy nincs csónak nélkül sem
evező.

MERŐ INDUKCIÓS FELTEVÉS

Van ki nyúlra lő, vadat öl,
van ki medvével is bír talán,
én legszivesebben
a hatalmas indukciókat irtanám.
Írtás után megpihennék,
elnézném kéjjel művemem,
s vers helyett választanék
egy lazább, könnyedebb
stilusú műnemem.

Örök Téma

Igen! Mi vagyunk a Nagy Áttöres! Iskolánk üstökösétől pitymalka az oktatás borongós boltozata... Elismerések újításainkért, majd elmarasztalások a visszalépések láttán. Kaján mosoly - Nini, a fecskék! Hol a nyár? Diákliberalizmust! Bagózru akarunk! S lám, az oktatási törvény illata előcsalogatja a büzrüd ellenzőit is. Nincs mit tenni, napirenden a dohányzás megszüntetésének terve. Viszont ha megvonnánk a testükkel ily zsarnokul bánóktól e jogukat, azt immáron csodálatos mellékhelyiségeink bánnak. Meg hát a tiltott gyümölcs éde-sebb... Félre a durvasággal, inkább szoktassuk le a diákságot. Célravezetőbb. De hogyan, ha a társadalom immunissa tesz a mindenféle jótanácsokkal szemben, s a dohányosok rekordidő alatt válnak rezisztenssé bármilyen ellenpropagandával szemben. A passzív ellenállás saját tétlenségébe fullad, a fejmosás hatástalan, hiszen a szó elszáll. De az írás marad! A rendkívül dekoratív plakátok leginkább a nemdohányzók figyelmét vonják magukra, de legalább vannak. (Számuk és méretük egyébként egyenes arányban áll az aktuális ellenézés mértékével.) Az elrettentés még a leghasználhatóbb, amikor egy kórházlátogatás során testközelbe kerülnek olyan tizen-huszonevűek is, akiknek a dohányzás okozta érszűkület miatt kellett egy vagy több végtagjukat amputálni. De egy olyan világban, ahol egy Rákóczi úti motorosbalesetnél hosszas tűnődés

után válik ki a tömegből valaki, hogy a már tíz perce szederjesen liluló, mozdulatlan testre mutatva felszegen kimondja: "Talán megúthette magát", ennek sem lenne kellő hatásfoka. (Történt hasonló eset.)

Egy szó, mint száz, nem a nézeteikre, egyéni szokásaikra, hitrendszerükre kell hatást gyakorolni, hanem tudatukra. Az elfojtás politikája ellenállást vált ki, s az ember érzi, ha valaki így közeledik hozzá, akkor "legjobb védekezni", azaz tá-madni fog.

Talán egy módszer a rációra hatás, amikor az ob-jektív tényeket közöve reménykedünk, hogy saját mérlegelése alap-ján jól dönt. Hisz van választása. S ha úgy választ, hogy folytatja... Hát csak vágja maga alatt a fát! Hogy mégiscsak felelősséggel tartozunk értük? Valóban.

Sokszor egyetlen szó,

egy érintés, egy pillantás, egy gondolat elég, hogy önbizalmat adjunk valakinek, aki nemcsak szeretne, hanem akar is dönteni. Jól dönteni. Az már elcsépelet, hogy a dohányzás jobb fejé tesz. A nemdohányzók közt több az olyan ember, aki nagyobb mértékben ura önmagának. Nincs egy akármilyen szenvedéllyel együttjáró szokás-rendszer, ezért magabiztosabb, s megszabadul bizonyos cselekvések monoton ismételtetésétől. Ezért szabadabb. Aki szabad, az vidám, energikus, tudja, hogy a választás csak rajta áll, s aki ezt tudja, az már mindent tud. Aki mindent tud, az boldog.

Szmöre

mORBIT történet

Tavasszal jött a hír egy gimnazista ismerőstől, hogy hatalmas akció indul: ha egy mozgássérült gyerek részére összegyűlik 1 millió darab ORBIT rágógumi-papír, akkor az ORBIT cég egy elektromos tolokocsit ajándékoz neki ingyen...

Az ismeretségi kör fellelkesült. Óvodákban, iskolákban, munkahelyeken "gyűjtőkörök" alakultak. Mindenki úgy gondolta, hogy 1 millió nagyon sok ugyan, de ha összefogunk, semmi sem lehetetlen. Csak egy kis figyelem, egy kis együttérzés, egy kis segítőkészség... Akik tudtak a dologról, az utcán is másképp jártak, hiszen az ORBIT a lábunk előtt hever.

Szóltam persze a Politechnikumban is. Ma már szégyellem, de akkor azt hittem, hogy biztosan összegyőjen néhány száz darab, egy-két napig kitart a figyelem. A valóság azonban másképpen festett. A nyári szünetig kb. 25 ezer, máig 40-50 ezer papír gyűlt össze. Elképesztően sokan hoztak. Gyakran gyönyörűen összekötve, bedobozolva, borítékokba téve, százasával. Mások csak úgy, néhány darabot a folyosón a kezembe nyomva. Az ügy nem aludt el, a segítőkészség nem szűnt meg. Néha kérdezték, hogy hol tartunk, mennyi kell még a millióhoz. Ismerőseim bizonytalanok voltak, valahogy eltűnt a hírforrás, semmit sem lehetett tudni.

Egy barátnóm (maga is tanár, iskolájában, lakásában ezrével áll az ORBIT papír, a postás naponta hoz újabb szállítmányokat vidékről, mert elterjedt, hogy ő egy "központ") megelégtelt a bizonytalant, és nyomozásba kezdett. Néhány telefon után sikerült elérnie egy mozgássérült fiút, aki nem "az" a gyerek, de tudott az akcióról, és egy pesti gyermekkönyvtár vezetőjét nevezte meg, aki - szerinte - még több információval rendelkezik. Barátnóm elment a könyvtárba, ahol a kétségbeesett könyvtároson kívül némi könyvet és számtalan zsák ORBIT-papírt talált. A vezetőnő elmondta, hogy tavasszal bement hozzá egy lány, és azt kérdezte, hogy kiragaszthat-e egy hirdetőmenyt erről az akcióról. A könyvtáros természetesen megengedte, sőt terjeszteni kezdte a hírt. Ettől kezdve a dolog úgy működött, mint egy jófajta pilótajáték. A papírok gyűltek, ám a lány eltűnt. Adatait, fellelhetőségét nem adta meg. A könyvtárvezető nem tudja, nitívó legyen.

De barátnóm nem adta fel a nyomozást. Telefonált az ORBIT cég PR menedzserének, aki fáradtnak tűnt. Mostanában sok érdeklődő hívja, kérdik, mennyi kell a millióhoz. A válasz: semennyi, mert ilyen akció nem létezik. Már sajtóközleményt is kiadtak. A rágópapírok meg áradnak a céghez is. El sem tudja képzelni, hogy ki találta ki ezt az egészet.

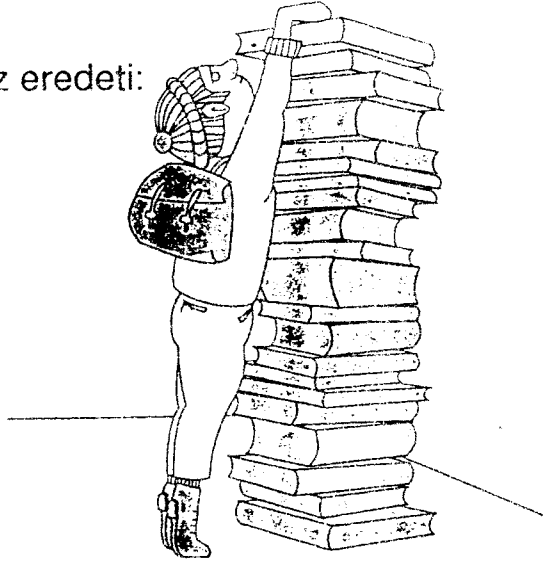
Hát nehéz is elképzelni. Teljesen irracionálisnak látszik, hogy ilyesmit valaki csak úgy kiagyaljon. Most itt tart a történet. Rejtélyes és keserű. Valamennyien becsapottnak érezzük magunkat.

Barátnóm feltett szándéka, hogy rábeszéli az ORBIT céget, hogy hirdessen akciót, hiszen a rémhír nem ártott az üzletnek, sőt.

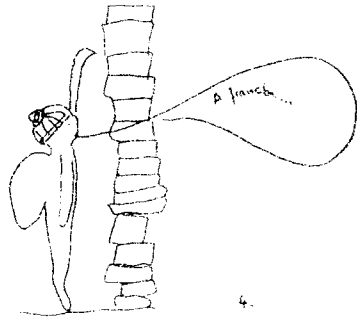
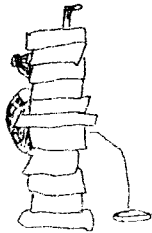
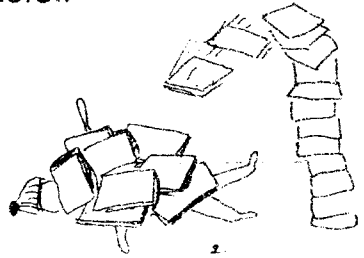
Mi meg csak gyűjtsünk szorgalmasan, talán nem hiába tesszük. És bizzunk erősen abban, hogy nincs az a rossz tapasztalat, ami indokolná, hogy kivesszen a segítőkészség és szolidaritás érzése belőlünk.

VÁLTOZATOK EGY TÉMÁRA

Az eredeti:

Rózsa Géza variációi:

5.

4.

SZIGET-DE-GENERÁCIÓ

Hozzám hasonlóan sokan jártak augusztus közepén a Szigeten. Jómagam még most is a csuklómra viselem a "nyomát". Vannak akik ujjal mutogatnak ezért rám, és sznob állatnak bélyegeznek. Ilyenkor nagyot nyelvek. Ha tudnák, hogy csak számító disznó vagyok, mert lehet, hogy jövőre is ezzel megyek be.

SZIGET-FÍLING

Szóval én is kiut voltam a Szigeten nagy élmény volt. Hű tükre a generációnknak. Mindenki megjelent ott, aki számít, mert kell egy hét együttélés, ugye, és különben is sikk egy héten keresztül normadizálni a város közepén. Vadkender és sziget-fíling lengett be mindent. A város lakó konzervatívokat a kábszer és a részegség pukkasztotta, engem viszont "csak" a sziget-fíling zavart.

Már megint kötézködöm - gondolhatják sokan -, hiszen micsoda élmény volt ismeretlenekkel találkozni, tombolni vagy csak csendesen élvezni (hümm), részegen fetrengeni és másnaposan WC-re várni csak azért, hogy este megint egy felejthetetlen koncerttel, színházzal, filmmel legyünk gazdagabbak. Nekem nem ezzel van bajom.

A problémám generálisabb ennél. Kiköltözött a város apraja-nagyja egy hétre élvezni az életet, közben kumondatlanul is mindenki lázadónak tartotta magát, mert olyat tett, amivel úgy érezte, hogy beint a társadalomnak. Ivott, szivott és bódultan gyerekeket nemzett. Emellett elégségetlen állt sorba megtakarított pénzével, hogy a Sziget főtámogatóitól sört, cigi, tejet vegyen. Borért viszont mindenki bement a citybe, mert ugye ott olcsóbb, és az a pár forint is számít, főleg az utolsó napokban.

Én nem szeretem azokat, akik egy hétig lázadnak a társadalom bevett szokásai ellen, de közben úgy viselkednek, mint egy átlagos fogyasztó. Mert valjuk be őszintén, illedelmesen elkéredzkedtünk otthonról, elkértük az egész havi zsebpénzünket anyutól, megígértük neki, hogy vigyázunk magunkra, és minden nap hazatelefontálunk.

LESZÜNK MI MÉG NAGY GENERÁCIÓ?

Ezek vagyunk. Éljük a hétköznapok átlagéletét egy fogyasztói társadalom keilős közepén. Szenvedjük szüleink filléres gondjait, és bele sem merünk gondolni, hogy mi miből fogjuk felépíteni az életünket. Korosztályunk nagyobbik részének halvány lila gőze sincs a jövőről, de még a jelenről se nagyon.

Nincs egy épkezláb jövőképünk. Nincs egy nyamvadt közös ideánk a szebb és jobb jövőről. A mi korosztályunk életéből eddig úgy néz ki, hogy kimarad a közös gondolkodás, melynek az eredménye valamilyen nemzedéket meghatározó filozófia lenne. Abhoz, hogy majd húsz év múlva mi is elmondhassuk magunkról - szüleinkhez hasonlóan -, hogy nagy generáció vagyunk, most kellene saját arculatot találjunk magunknak. Ez persze több szempontból is nehéz feladat. Eddig ugyanis a minket megelőző "nagy" nemzedékek általában valamilyen történelmi eseményhez kapcsolhatják magukat (pl. ötvenhatosok, hatvannyolcasok stb.). Nekünk egyelőre úgy néz ki, hogy nem jut ilyen nagy történelmi esemény, és nem kapcsolnak hozzánk egy évszámot az utánunk jövők. Pedig az ilyen nagy történések mindig jelentősen hozzájárulnak egy kor gondolkodásához.

Nehéz helyzetben vagyunk, mert nekünk még egy apró ellenség sem jutott, akit közösen gyűlölhethetnénk az egész társadalommal együtt. Paradox módon a mi "tragédiánk" az, hogy végre demokrácia van és nem diktatúra. Egy elnyomó hatalmat mindig könnyebb gyűlölni. Ez az ellenségkép komoly összetartó erő lenne számunkra is. Ha lenne egy különbejáratú ellenségünk, akit úgy vehetünk hülyére, ahogy mi karunk, és akinek a háta mögött mi is összekacsintathánk cinkosan, mindjárt lenne valami közös bennünk.

Számomra a generációnk legnagyobb bajának az tűnik, hogy nem tudott összehozni egy saját, mindent felölelő kulturális irányzatot. Ez egyenes következménye annak, hogy nincs egy meghatározó filozófiánk, egy - leginkább hozzánk köthető - történelmi eseményünk, és nincs egy nagy mumus a fejünk felett. Nincs egy kimondottan ránk jellemző művészeti stílusunk. Ez a nagy hiányosságunk a Szigeten jól látszott idén is. Az elmúlt években a hippik életek renezánszukat, idén a neopánkok uraiták a mezőnyt kint a Hajógyári szigeten. Hiába, ez a divat.

Minket már csak a divat szab meg. És hogy kik irányítják ezt a divatot? Az biztos, hogy ehhez a részéhez nekünk nem sok közünk van. Mi csak követjük a menedzserek által diktált újabbnál újabb örületeket, melyek már annyira kifut-ladtak, hogy csak a közelmúlt nagy „slágereit” képesek segítségül hívni, hogy valami „újrat” tegyenek le az asztalra.

És kik ezek a menedzserek, akik megszabnak minket? Apáink. A szüleink generációja, mely lassan a társadalom motorjává vált. Ők irányítják a politikai, gazdasági, művészeti életet. Ők vannak most soron, ők határozzák meg a mindennapiainkat. Ők azok, akik ellen lázadnunk kellene. A szülők által képviselt életstílust, életfelfogást kéne elutasítanunk nekünk is, úgy, ahogy azt a szüleink tették anno. De mi egy de-generáció vagyunk, másképp működünk. Elfogadjuk az elődök társadalmi strukturáját, és meg sem próbáljuk megváltoztatni azt az ifjúság örök idealizmusával. Emlékezzünk csak: tavalyelőtt is a Mcdonald's-ban olvastunk a Diákszigetről először hamburger-evés közben, amit az anyutól kapott zsebpénzünkéből vettünk.

TÁG POFÁVAL SÜLTGALAMBRA VÁRUNK

Nem hordott még a Föld a hátán ennyi elkenyelmesedett ifjút, mint manapság. Kényelmesen ülünk a karosszékben, amit a fenekünk alá tolnak, és bambán nézünk ki a világba egy kapcsolóval a kezünkben, csipszet rágcسالunk, és jéghideg Coca Colát szürcsölünk, mert ez az igazi, és közben azon koptatjuk a kis agytekervényeinket, hogy miért kódolják az Emtívít. Magyarország legkedveltebb napilap-jában egyszer azt olvastam, hogy a magyar szülők kétségbe vannak esve, mert nem tudnak mit csinálni a kölkeikkel, amióta nincs Emtívi. Van ám elvárás velünk szemben. Addig jó, amíg bambui a gyerek, mert addig se csinál rosszat. Legfeljebb tovább hülyül.

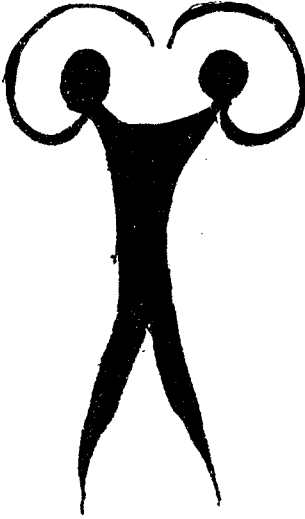
Lehet, hogy a fentiek némiképp túlzásnak tűnnek, de az biztos, hogy nincsenek komoly elvárások velünk szemben. Vagy ha vannak is, akkor is csak addig terjednek, míg a kedves szülő azt nem mondja, hogy „tanulj fiam, mert...”. Egyébként meg akár hülye a gyerek, akár nem, mindent megkap, amit csak a szülők megengedhetnek maguknak. Van, akinél az autó, a saját lakás „szériafelszerelés”. Végül is ez a szülői mentalitás érthető, hiszen szüleink többsége a majdnem semmiből kezdte, az egyenszegénységben, ők még tudják, hogy milyen az, ha nincs. És melyik szülő ne szeretné, hogy az ő gyerekei ne ismerjék ezt meg?

Ez a fajta örökölhető ajándék-jólét elkényelmesített minket. Sokan észre sem veszik, hogy milyen tágra nyitott pofával várják a sültgalambot. Hiányzik a küzdelem az életünkből, ami - bármilyen furcsa, de - fontos dolog, mert csak így tudjuk értékelni a dolgokat.

Ez a hiány az értékrendünkön is látszik. Nem tiszteljük, ha valaki önerőből elér valamit, hanem csak azt mondjuk legfeljebb, hogy így is lehet csinálni.

Attól, hogy szinte mindenünk megvan, amit megkívánunk, nem lesz jobb. Sok szülő pedig ezt hiszi, talán azért is, mert ha mindent megad a csemetéjének, akkor pótolhatja a szeretetet, amit nem tudott megadni neki időben. Mi meg ülünk a saját kégliben, a saját autónk riasztóját hallgatjuk, és unottan szemléljük, ahogy mennek a dolgok a saját életünkben.

Aztán jön a buli, sok haver meg a többi. Felhőtlen szórakozás a szülők jóvoltából, mondván: hadd menjen a gyerek, ha egyszer fiatal!

FELFEDEZÉS

A Sziget talán egyedül egy dologban „verhetetlen”: az együttlétben. A találkozás örömét maradéktalanul biztosítja. Ez rendkívül pozitív a mai világunkban, ahol olyan közömbösen megyünk el egymás mellett. Bár ezt is sziget-szerűen teszi, de ez nem róható fel hibájának, hiszen csak egy hét, és nem egy egész év. A Sziget ebben haladó hagyományokat folytat, hiszen régen, még az átkosban is voltak hasonló fórumok erre a célra. Akkor ezeket építő-táboroknak és KISZ-táboroknak hívták. Itt apáink és anyáink nemcsak a munkával és az eszmével ismerkedtek meg, hanem az élet más területeivel is...

Most a Szigeten eszmee és munka nélkül csinálhatjuk ugyanazt, amit szüleink tettek akkoriban.

ESZMÉLETLEN

Szigetet ide vagy oda, én úgy érzem, hiányzik a nemzedékünk életéből a meghatározó nagy „esemény”, amiről egyöntetűen mondhatjuk, hogy ez igen, ez a miénk. Számomra a Sziget nem erről szól. Idén már divat volt ott lenni.

Mit életérzés, szabadság, lázadás? „Státusz-szimbólum”, vagy it tetszik, sznobizmus.

Es mégis, ha jellemeznem kéne a korosztályomat, azt mondanám, szigetnemzedék. Mert kik vagyunk mi? Divathullámlovások. Magányos harcosok, akik céltalanul lebegnek, és már a fáradtságot sem veszik, hogy egy kősa szélmalmot találjanak. Ez persze önmagában még nem baj, hiszen el lehet fogadni az elődök vívmányait. Csak ha már meg se kérdőjelezzük azokat, akkor van baj, mert még elhiszik, hogy jól van ez így.

Lehet, hogy forrófejű mitugrász vagyok, de én szívesen venném, ha végre azt látnám, hogy a mi korosztályunk is fejjel megy a falnak. Ehhez viszont pár dolog hiányzik. Fal még talán lenne, a magányos harcosokat is össze lehetne hozni, de ehhez eszközök is kellene. Nálunk ezek hiányoznak. A legfontosabb eszköz egy ártalmatlan világmegváltó eszme lenne. Szabadság, béke, szeretet meg ilyesmi. Ezek szép dolgok, csak hát általános az eszmevesztettségünk, nekünk már nem maradt egy szalonképes eszme, amelybe beikapaszkodhatnánk. És úgy néz ki, hogy a közeljövőben nem is várható, hogy felbukkan egy magával ragadó eszme, amely felbolygatná ezt a megkövült világot. Pedig ráférne már - igazán.

Túlzott elvárás lenne természetesen, hogy a Sziget mint valami messiás elhozza az élet nagy kérdéseire a választ. Tudom, nem is erre találták ki. De ha 26 évvel ezelőt Woodstock (mint egy csúcspontja a hippikorszaknak) képes volt arra, hogy megtestesítsen egy világszemléletet, akkor talán a Szigettől (Eurowoodstocktól) is szívesen venné az ember, ha valami hasonlót tenne.

KÖKEMÉNY PIAC

Tulajdonképpen a Sziget a piacgazdaság egyik megjelenési formája. Végül is mindenkinek megfelel, mindenki megkapja, amit akar. A megrendelő, a fogyasztó, a kedves vendég, a szórakozó közönség megkapja a pénzéért, amit kíván: kaja, pia, csajok, fiúk, zene stb. Az eladó, a rendező, a szponzor, a fő szállítók sem járnak rosszul az üzletben. A termelő és a fogyasztó egymásra talált. Az üzlet megy, a pénz beszél. Kell ennél több?

Nagy Ákos - JP

Felhívás

1996 februárjában kerül megrendezésre a Közgazdasági Politechnikumban a harmadik **Téli Művészeti Találkozó (TMT)**,

amely számos művészeti ág (középiskolás) képviselőjének ad lehetőséget a bemutatkozásra (a komoly zenétől a különböző kiállításokon át a rock zenéig).

A találkozó gerincét azonban a Politechnikum videóstúdiójában készült filmek alkotják. A vetítéseket szakmai konzultáció követi, a zsűribe neves közéleti személyiségeket hívunk.

Várjuk azok jelentkezését, akik szeretnének megmutatkozni, bemutatni munkáikat, legyen az fotó, festmény, szobor, rövid színdarab, videofilm, tánc stb.

Információ és jelentkezés:

Közgazdasági Politechnikum
Budapest, 1096 Vendel u. 3.
Tel: 215-4900/106 m.

A szervezők nevében:
Anda Tamás

JACZENKÓ LÁSZLÓ VERSE

Néha fölbukkan vagy eltűnik,
és csak egy halovány körvonal marad utána.
Megrajzolom a keretet,
s látom már az ajtót.
Végigtapintom a felületet,
festeni kezdem.
Sokféle színt láttam már.
A zár és a kilincs semmiség.
Kész van. Nyugodt szívvel mondhatom:
ismerlek téged, ajtó!
Csak a titok marad rejtve előttem,
mert az ajtót bezárták,
kinyitni pedig nincs esélyem.
A feledés napján mind megnyílna,
de nincs kinek.
Csak én hallok a szél kárörvendő sikolyát.
Csak én látom a belső szoba könnyáradatát.
Lábamra folyik és vörösre festi,
mert nem más az, mint vér.

1995. október

A JACZENKÓ-VERS ELEMZÉSE

1.

(...)

Az első két sor a távolról szemlélést mutatja, egy lassan pulzáló mozgást, melynek középpontjában egy eszményt rejtő szimbólum áll. Erről az eszményről semmit sem tudunk, hiszen a vers hirtelen kezdődik, mintha az első sorok lemaradtak volna. Ez a szimbólum egy ismeretlen, sejtelmes dolog. Ezt támasztja alá s erősíti meg a "halovány körvonal" kifejezés.

A harmadik- hatodik sor közelít, és a megismerést tapasztalat útján próbálja véghezvinni. A közelítés a cselekvésekben és érzékelésekben mutatkozik meg. A cselekvések mintegy bokorszerűen ölelik fel a tapasztalásokat. Az érzékszervi tapasztalások vizuális módon: "látom" és tapintás útján: "végigtapantom" történnek. Ráadásul a tapintást fokozza a "végig" igeikötővel, mellyel a teljességre, a maximális megismerésre törekszik. A további "festeni", "rajzolni" szavak az elképzelés gyakorlati síkjára emelkednek, és némi kreativitást kölcsönöznek a cselekvéseknek. A következő sorokban rátér saját tapasztalatára. Felmutatja tudásának egy részét ezzel a szimbólummal kapcsolatban. Az ismeretek és az élet tapasztaltságának tényét a "sokféle színek" ismeretével ábrázolja. Megismerési törekvéseinek végső állomásaként optimistán meglebegteti a zár és a kilincz jelentéktelenségét, mely tulajdonképpen szemben áll az első sorokkal, hiszen a titkok nyitjának kitalálásához elengedhetetlen feltételt jelentenek a zárok és kilincsek. Az első rész lezárásaképpen kimondja: "Ismerlek téged, ajtót!", azaz a vers és az idők folyamán eljutott a szimbólumismerethez, de mint az később kiderül, a szimbólum is hordoz valamilyen titkot. Ezzel a ténnyel a költő többszörösen összetetté teszi a verset.

A vers második részét tehát a második "szint" kifejtésével kezd. Rádöbben, hogy senki sem tudja kinyitni az ajtót, s ezen mondat reménytelensége valamiféle lemondást is magában hordoz. Az itt fellépő egyfajta sztoicizmus most talán még megnyugtató. A "bezárták" kifejezés személytelensége egy felsőbbrendű, ismeretlen erőt mutat. A rész "csak" szavai a megszámlálhatóság mellett a kizárólagosságot is takarják a költő számára. Ekkor magát helyezi előtérbe környezetéhez képest. A titok könyörtelenségét szemléltetik a "sikoly" és a "könnyáradat" kifejezések. Jóslatával, távolba mutató jövőképevel fenyeget, ami megmutatja: ezt a titkot senkinek sem szabad megfejtenie, mert ha ez mégis bekövetkezne, az az emberiség végét jelentené. Ezt a "vörös vér" naturalisztikus kifejezés hangsúlyozza.

A vers középpontjában az emberiség, ezen belül az EGO, az Én áll. Alapvetően az érzékszervekre nehezedő, és azokat megterhelő gondolat-sorozat, ami folyamatosan többszörösen összetetté válik.

A vers hasonlít a Kékszákállú herceg vára című Balázs Béla műre (Bartók Béla zenésítette meg), ahol a színek, az ajtók, a titok leleplezése és nem utolsósorban a vér áll a középpontban. A mű tulajdonképpen arról szól, hogy a férfileket a nő nem értheti meg, s ha ennek megfejtésével próbálkozik, nemcsak a férfit veszíti el, hanem saját magát is.

2. (Hibrid)

A szerző zavarodottsága és örülete tökéletesen tükrözi korának, 1995 októberének hangulatát. Maga sem tudja, hogy mit akar, azt sem tudja, hogy e verssel mit akar mondani, nem tudja, hihet-e valakinek és valamiben egyáltalán. A történelem folyamán a nagy változásokat előkészítő időszakok sajátossága ez a gondolat- és élményvilág, ez az eszmeiség. Instabilis stílusa látszólag éppúgy céltalan, mint élete és hitvallása. Szabadversnek nem lehet kikiáltani ezt a művet, mert még arra sem ügyelt a szerző, hogy rimeknek és dallamoknak nyomát se találhassa az olvasó, csak a szöveget élje át annak natív mivoltában. A vers második felében fellelhető néhány rim, míg az első felében szándékos hullámvölgyeket ejt, és így zárja le a gondolatmenetek végét ponttal. Ezekből a jelekből egy freudista az értékrend, az abnegáció és az identitás teljes hiányára következtetne.

A kezdeti idillt, az experimentáció kedves, sejtelmes révületének helyét fokozatosan erősödő dübörgéssel veszi át a verset lezáró sikitásszerű horroszisztikus kiábrándulás és a leleplezés. Önmaga tehetségtelessnességének és exhibicionizmusának gnózsisa. A dühöngő excentrikus művet még maga a szerző sem tudja hova tenni, annyira tisztán instiktív, ezért kér másoktól magyarázatot, ha már önmaga nem volt képes az inspirációjának indíttatását exponálni.

A verset éppolyan rossz ómennek tekintem, mint a mai versek legtöbbjét: a századforduló világát idéző, riktó expresszionista és szürreál keverék, ez a két irányzat így együtt a modern művészetek prófétizmusát leginkább reprezentáló, a nagy változást szupponáló, gyanús, számomra félelmetes mixet kreál. A versben jelenlévő klisészagú, agyonnyúzott metaforák és szimbólumok abiózsitát nem vagyok képes determinálni és identifikálni.

Fehér Tamás

"Hegyek között, völgyek között..."	Isnét indul a Politúr(a)!!!
Örömmel értesítünk minden kedves Iskolapolgárt, hogy a POLITÚR(A) szakosztály már a harmadik kirándulást szervezi a TERMÉSZET LÁGY ÖLÉRE!	
A következő Politúr(a): időpontja december 16. helye: Püüs.	
A részleteket lásd később a plakátjainkon!	
Minden TERMÉSZETBARÁTOT szeretettel várunk!	
Mihók Viki	DJ Gulyás Éva

Aranyköpések

a közgazdaságtan- dolgozatokból

*mottó: "... nálunk magyarországon,
vagy más fejlett országban" avagy "...
lehetni lehet, de nehéz"*

Az aranynek értéke van, tehát van mögötte valami fedezet, és mikor pénzt csináltak belőle ez volt az indító gondolat. 1 font súlyú aranyat pénzbe vertek így elhagyhatták a méreget. Az arany azért természeténél fogva pénz, mert sokat lehet érte kapni, viszont a pénzért nem. A pénz ebben a mondatban fogalom. A pénznek különös értéke nincs, csak a papír plusz a nyomtatás költsége, tulajdonképpen valami értéke van. A pénz nem arany, mert hülyén néznék ki egy ezres nyakláncban. A szabad erőforrások korlátatlan dolgok, amelyeket korlátok nélkül használhatnak. A szabad erőforrások, amikor az emberek korlátlan szükségleteiket kielégíthetik korlátlanul. Szabad erőforrásokról manapság egyre kevesebből beszélhetünk, hiszen a szél se fúj mindig. Minden országban egy út vezet odáig, hogy az éhínség nagy számban forduljon elő. Van ahol hosszú ez az út, van ahol rövidebb. Ha szükség van, akkor kereslet is.

a művészetismeret- dolgozatokból

*mottó: Csak az értheti meg a
metafizikát, aki szívvel-lélekkel
csinálja.*

A műveletlenség virágoztatja fel az alvilágot...
Csokonai arra is felhívja a figyelmünket, hogy ha nem művelődik az ember, akkor vad bunkó lesz. Az abszolutizmus gyökere áthalad XI. Lajos hálószobáján. Victor Hugo kemény ököllel veri a zsarnokság politikai és szellemi várfalait...
Kelet-Európa mindig lemaradt egy stílussal. Ez a kevés elem átsütötte magát az ókori versformán. Ha valakit elkap a hév, akkor az is megbolondul. Az egyéniség kultuszából következik a szemérmertlenség. Berzsenyi Dániel egy zugiró volt. Berzsenyi művészete kétpólusú volt, az egyik az ókor, a másik meg ő maga. Berzsenyi kölcsönvette Horatiustól az alkaioiszi strófát. Tatjana Rousseau-t olvas, erre föl ír. Paulmann tipikus nyerspolgár. Poe kezdte meg a detektívregényeket. Számomra a mű végkifejlete nem okozott túlon-túli boldogságot.

Vitéz Preiszner Miklós Stb. ötletei

Hétkoznapjaink?

Titkok

Tóth Béla, vízvezetékserelő egy nap eladta budapesti lakását, és írt egy levelet nagyszüleinek az Alföldre, hogy masnap érkezik. Beszerzett néhány ásót, egy légkalapácsot, csákányt, dinamitot, vésőket, kalapácsot, és felszállt egy vonatra. Még visszanezett a városra, ahol egykor élt, de nem keseredett el egy csopót sem. Délután négy óra körül érkezett meg, nagyszülei pörkölttel, nokkedlivel, uborkasalátával és borral várták. Ő evett egy keveset, majd kiment a kertbe, visszanezett nagyszüleire.

- Minden rendben lesz - szölt, előszedte a felszereléseit, majd elszánt arccal ásni kezdett. Felelt-multak a hetek, és ő csak ásott és ásott. Egyre kevesebbet jött ki a gödörből, a létfenntartáshoz szükséges cikkeket (víz, élelem) is nagyszülei dobták utána, úgy kétnaponta. Egyszer nagymamája megjegyezte, hogy nem hallja már, amikor a csomag megérkezik a gödör ajjára. Férje csak rázta a fejét és mosolygott... Egy év alatt szinte el is felejtkeztek unokájukról, bár a gödröt nem temették be, hegyeletből. Négy év múlva levelet kaptak. A bélyegen egy kenguru volt:

*Apóca, Anyóca!
Jól vagyok, majd jelentkezem...
Remélém ti is jól vagytok!*

Béla

Haláluk előtti még lárták egyszer Bélát a tévében is. Egy férfi állt mikrofonnal a kezében a Fehér Ház előtt, mikor megbomlott mögötte az aszfalt, Béla kidugta a fejét, "Sorry!" - szölt, és visszamászott.

Néhány esztendő alatt már megszokott hírré vált a világ minden táján, hogy Béla ismét megjelent valahol, és ez szinte sehol nem okozott problémát (kivéve Franciaországot, ahonnan csempészés vádjával kiutasították; Kubába pedig elfelejtett vizumot kérni). Szasztrúka szerint már legalább húsz éve ásott, mikor a Nemzeti Múzeum lépcsőjén rátaláltak. Sovány volt, fáradt, és kiabrándult. Kezében szorongatta a Szent Gráit, a Nezonomikont, Buddha bal hátsó négyes fogát, Szent István bal kezét, és néhány egyszerűbb tárgyat (többek közt Bill Clinton kedvence tollát, Teréz anya protézisét és Szaddám Huszein kocsikulcsát).

- Elküriam az életem, ez az egész kútásás egy hatalmas szopás... Ehes vagyok...

"Kedves Barátom!

Néhány kihallgatott beszélgetés alapján kiderítettem, hogy van még egy hely a Földön, ahol az emberek úgy élnek, mint rég. Ezért írok most neked, mert tudom, te is ott élsz. Te vagy az egyetlen, akiben bizhatok. A segítségédre van szükségem...

Alig vettem észre, ahogy a világ változott körülöttem, nem tettem semmit, nem menekültem... Ma már, azt hiszem, túl vagyunk a világvégén.

Ne haragudj, hogy zaklatlak, de végem, ha nem segítesz. Először egy tévéshowban láttam W.H.-t. Mint elismert pszichiáter nyilvános kísérleteket mutatott be kéthetenként. Először egyszerű, primitív bemutatókat tartott az emberi agressziósról, demonstrálta, hogy egyes csoportoknak mekkora fájdalomra van szükségük bizonyos dolgok megtételéhez, stb...

De az embereknek ez nem volt elég, sőtét titkokat akartak és halált. Rövid szünet után a show új produkcióval jelentkezett. A kísérleti alany egy azobában ült; egy székhez kötözve. Jobb kezében egy gombot szorongatott, melynek segítségével nagyfeszültséget vezethetett saját testébe. Egy hangszóró ótmásodpercenként feltett egy kérdést, anire azonnal, őszinten felelnie kellett, ellenkező esetben a rá kötött hazugságvizsgáló jelet adott, és azonnal kivégezte. Ha egy kérdésre nem akart válaszolni, megnyombatta a gombot. Azt hitte, a kérdéseket W.H. teszi fel. Tévedett, egy berendezés ellopta a tudatalattijából azokat a kérdéseket, amelyekről legjobban félt, így minden kérdést saját magának tett fel, és mindegyik az adott pillanatban a legszörnyűbb volt, amit csak elképzelhetett.

Szinte kivétel nélkül mindenki megölte magát fél órán belül. Így a műsoridőbe kettő is belefért. Ha valaki, mondjuk, negyven percig húzta, a maradék negyedórában reklámokat sugároztak...

W.H. leirt egy elméletet, miszerint az emberek azért nem képesek békében élni, mert ellenőrizhetetlenül különbözőek, és túl sok titkuk van. Egy húszfős stáb segítségével

kidolgozott egy módszert az emberek koordinálására, és egy év múlva a világon mindenütt ezt a módszert használták.

A szaporodást laboratóriumokban intézték, ellenőrizetlenül nem is születhetett senki, hisz a nők képtelenek voltak szülni. A személyiségeket a WH66 nevű cég gyártotta és vette fel kártyákra. Ők végezték a műtéteket is. Minden ember fejébe lemezmeghajtót szereltek, ide lehetett helyezni a személyiség-, az információs- és érzeti kártyákat. Minden ember egy életre egyetlen személyiségkártyát kapott, hivatalosan egyedül W.H. táplálhatott magába több kártyát. Az ő agya folyamatosan egy számítógéprendszerhez van kapcsolva, amelybe az összes eddig legyártott karaktert betáplálták. W.H. agya és a rákapcsolt rendszer rádiókapcsolatban van mindenki meghajtójával, így senki sem tudhatja, hogy éppen ő gondolkodik vagy W.H. (ha egyáltalán tudna e rendszer létezéséről). Így azonban mindenki, aki él, azt hiszi, hogy van saját akaratára...

W.H. csak gondol valamit valaki helyett, az megmagyarázza magának, és megtessi. Például ha W.H. valakit meg akar ölni, akkor akik ezt megtették helyette, úgy emlékeznek vissza, hogy az áldozat régi vetélytársuk volt, aki tönkre akarta tenni őket, stb...

(Emlékszel még a "régis szép időkre"? Én igen. Az a baj, hogy csont hülye ez a toll. Ezek arra vannak, hogy... Tudod te is.)

Most már mindenki cserélgeti a kártyáját. Arcról nem lehet tudni senkiről, hogy kicsoda. Ez az egyetlen szórakozás. Érzeti- és személyiségkártyákkal új tapasztalatokat szerezni, tápos kártyát készíteni... Persze akit rajtakapnak, elveszik a kártyáját, és viszik a Darálóba. (Tudod, onnan látják el élelmiszerral az embereket.)

Én nem programokat használok, én azt mondom: a sav megtisztítja a lelket. Én egy Kőza vagyok, nincs kártya a fejemben, mint azok keveseknek, akik a Nagy Városon kívül élnek. De én is nekik dolgozom. Kártyákat adok el és információkat. Egyébként vadász vagyok. Egy furgonnal mindennap bejárom a városon kívüli területeket, és az árut elviszem a Darálóba...

Errefelé az emberen kívül más jószág nem él meg. Látnunk mi már együtt szebbeket, és most lásd, ez van. Így volt aznap reggel is. Elkezdtem a napot, beszálltam a furgonba, elmentem a

legközelebbi településig, ahol Kőszak és olyan számkivetett kártyásfejük éltek, akiket még nem tudtak feldolgozni a Darálóban, és várólistán vannak. Kiszálltam a kocsiból. Élveztem, ahogy a szél az arcomba fújt, lobogtatta a hajamat Megigazítottam a napszemüvegemet, és odamentem az első szembejövőhöz. Mosolyogtam, közöltem, hogy éhes vagyok, s mikor menekülni akart, karmokat növesztettem, kitéptem a szívét. Még dobogott a kezemben. Beleprésem a számba, majd feltéptem áldozatom mellkasát, kiszakítottam az aortát, és arcom áztattam a vérben. Egész fejemet behelyeztem a testbe, haraptam, nyeltem a májat és a tüdőt, majd a jóllakottság kellemes érzetével távoztam, és munkához láttam.

Mikor már vagy húsz test volt a furgon hűtőjében, elindultam a Darálóhoz lepakolni, de útközben feltartóztattak a WH66 Elhárítás emberei, és nem tudtam elmenekülni. Egynek kinyomtam a szemét, még mindig az ujjamon van.

Kártyát akarnak a fejembe szerelni. Azt hiszem, lebuktam a kártyakereskedelemmel.

Segíts rajtam! Nem akarom zsebszámláló-gépként végezni! Ne haragudj a tréfáért, de nagy szarban vagyok. Nem akarom, hogy fejjavakás közben arra kelljen ügyelnem, nehogy kitépjem a kártyát a fejből...

Siess, és hozz valami csokoládét meg sört, ha nálatok még van.

És dohányt...

Előre is köszönettel,

Barátod:

XXX(tudod ki)"

A minap ezt a levelet kaptam a Bétától. Nehéz volt megtalálni a kórházat, ahol van, mivel elfelejtette a levélre ráírt címet. Mikor beértem, megkerestem az orvosát, és megérdeklődtem, mi történt.

- A Látnokot keresi? Tegnap találtunk rá, miután néhány jelentették, hogy molesztálta őket Zsebében néhány telefonkártyát rejtgetett, amiket szemtanúk szerint rendszeresen a Nyugatinál cserélgetett. Szerencsételen nagyon meg volt ijedve. Nem tudunk kiszedni belőle szinte semmit. Össze-vissza beszélt. Mintha egy bizarr jövőképet emlegetett volna. Örökig nem tudtuk megállapítani, mi lehet vele. Ön mikor beszélt vele utoljára?

- Ugy fél éve. És most hogy van? - kérdeztem.

- Meghalt.

- Mi történt?

- Ebben az esetben mond önnek valamit az, hogy szívbenulás?

- Igen, azt hiszem...

A tartalomból

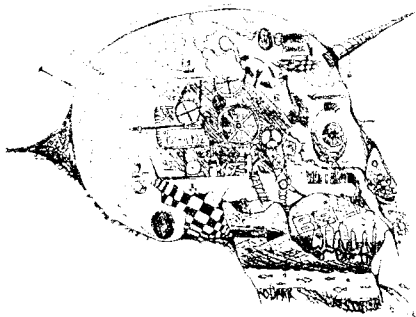
Miért volt jó a Poliba járnai.....	2
Más szemmel nézve.....	3
A nyelvvizsgákról.....	4
Dániai búz.....	5
Szirmai szirmai.....	6
A dohányzásról.....	7
Orbitális történet.....	8
Az iskola emblémája.....	9
A Diáksziget kapesán.....	10
Felhívás.....	13
A Jaczenkó-vers és elemzői.....	14
Aranyköpések.....	17
Hétköznapi történetek.....	18

ELŐSZOBA GALÉRIJA

december 1-jén kezdődő kiállításon

KIRÁLYFALVI KÁROLY

*nyolcadikos diák
grafikáit láthatják az érdeklődők*

A *Poliográf*-illusztrációkat Gregor Judit készítette.

Poliográf

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Felelős kiadó: Horn Gábor

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.isk.huninet.hu

Hálózat: Főpostaiújságipoligraf

Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében
370 példányban